

JOSÉ VRIENS

Genoeg!

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Ze schrok hevig toen ze de stem van Noud opeens hoorde in de tuin. Wat kwam hij hier doen, hier op het feest van Niels? Hij hoorde hier niet te zijn. Niet nu in ieder geval. Krista had zich hun eerste ontmoeting zo heel anders voorgesteld. Niet zo onverwacht, zonder dat ze zich ergens op had kunnen voorbereiden. Ook niet in het bijzijn van zijn hele familie.

Het was bijna anderhalf jaar geleden dat ze hem voor het laatst had gezien. Die laatste keer dat ze hem zag herinnerde ze zich nog als de dag van gisteren. Het was op een zondagavond geweest. Hij had haar naar de bushalte gebracht. Zij moest weer terug naar haar tante Marja in Eindhoven, waar ze op kamers zat. De volgende dag begonnen voor haar immers de colleges en stages weer.

Dat weekend had hij haar gevraagd met hem te trouwen. Hij had zelfs een ring bij zich. Die ring... een witgouden ring met steentjes erin. Achteraf bleek dat hij hem gekocht had met gestolen geld. Krista had de ring niet willen houden vanaf het moment dat ze hoorde dat hij een woninginbraak had gepleegd en van dat geld onder andere die ring had gekocht. Ze

wilde geen ring die met het gestolen geld van een ander was gekocht.

Noud had moeten boeten voor zijn fouten. Hij was veroordeeld en had een gevangenisstraf moeten uitzitten. Een maand geleden was hij vrijgekomen. Zij had hem nooit in de gevangenis bezocht, al had ze dat wel graag gewild. Hij wilde in het begin helemaal niemand zien, zelfs zijn eigen moeder niet. Later draaide hij wel bij, maar haar, Krista, wilde hij niet zien.

Natuurlijk had ze geweten dat hij weer vrij was. Dat had Dora haar verteld. Serge, een oude vriend van Noud met wie Krista ook nog steeds contact had, hield haar ook op de hoogte.

En nu was hij opeens hier. De zenuwen gierden door haar lijf heen. Wat als hij haar zo meteen aansprak? Hoe moest ze dan reageren? Ze had wel tegen zijn moeder gezegd dat ze graag nog eens met hem wilde praten, hem wilde vragen waarom ze hem in de gevangenis nooit had mogen bezoeken. Waarom hij haar buiten had gesloten. Zo veel vragen waarop ze een antwoord wilde hebben, maar niet nu. Niet hier.

Julie kwam de keuken binnengestormd waar Krista en Dora op dat moment de vaat

wegwerkten. ‘Wat doet hij hier, mam? Heb jij hem soms gevraagd te komen? Als dit jouw manier is om een verzoening af te dwingen, ken je me wel heel slecht.’

‘Rustig aan. Ik heb hem niets gevraagd. Het is voor mij ook een volkomen verrassing dat hij hier is.’ Dora legde een hand op de schouder van haar dochter en gaf er een kneepje in. ‘Al wat ik van je vraag, is hem een kans te geven. Ik weet dat je boos op hem bent. Geef hem een kans om het uit te leggen.’

Julie maakte een handgebaar om te laten zien dat ze het daar niet mee eens was en draaide zich naar haar vriendin toe. ‘Ben je geschrokken? Wil jij hem wel zien? Hier, uitgerekend bij ons. Ik kan hem wegsturen als je dat liever hebt.’

Krista schudde haar hoofd. ‘Nee, hij is je broer. Laat hem het uitleggen. Geef hem een kans om het uit te leggen. Misschien is het nu wel tijd om je boosheid opzij te zetten, met hem te praten en te vergeven.’ Haar handen trilden toen ze het volgende kopje pakte om af te drogen. Ze begreep Julie maar al te goed. Het was te plotseling. Noud had beter moeten weten dan onverwacht hierheen te komen. Zijn bedoeling was vast goed, zijn timing beroerd.

‘Vergeven? Moet ik hem vergeven wat hij ons heeft aangedaan? Dat hij mijn ouders heeft bestolen en voorgelogen? Dat hij ons maanden niet heeft willen zien? Dat hij jou heeft voorgelogen en gewoon opzij heeft geschoven alsof je een... een lastig object was. Al die keren dat mijn moeder het voor hem opnam en hem weer een kans gaf, heeft hij dat afgewezen. Bewust. Nee, ik kan hem nog lang niet vergeven.’

Krista slikte even iets weg bij het horen van zoveel boosheid.

‘Julie,’ klonk de stem van Niels. Hij liep naar zijn vrouw toe en trok haar in zijn armen. ‘Lieverd, we kunnen niet in het verleden blijven hangen. Je broer heeft domme fouten gemaakt, maar uiteindelijk heeft hij zichzelf daarmee het hardst geraakt. Hij is ervoor gestraft en ik wil geloven dat hij op de goede weg is.’

‘Jij ook al?’ snikte Julie het opeens uit. ‘Sta jij opeens ook aan zĳn kant?’

‘Het is geen kwestie van een kant kiezen. Ik wil hem een kans geven. Ik geloof niet dat hij hierheen gekomen is om de boel opnieuw te verzieken.’

Opeens stond Noud ook in de keuken. ‘Ma...’ begon hij, maar hij zweeg abrupt toen

zijn oog op Krista viel.

Ze sloeg haar ogen neer en voelde haar verwarring groeien.

Noud schraapte zijn keel en richtte zich weer tot zijn moeder. ‘Het spijt me dat ik zo veel commotie veroorzaak. Ik ga wel weg.’

‘Wat had je dan verwacht? Dat je hier doodleuk kon binnenstappen en dat iedereen je zou ontvangen als de lang verloren zoon?’ beet Julie hem toe.

‘Nee,’ Niels zette een stap in de richting van zijn zwager en pakte Julie bij haar arm zodat ze niet weg kon lopen, ‘blijf. Ik ben blij je weer eens te zien. En ik niet alleen, lijkt me. Julie en ik moeten even met elkaar praten. Zoek een plaatsje. Misschien heeft Krista nog wel koffie voor je.’ Niels trok een protesterende Julie met zich mee naar de woonkamer, waarna Krista de deur naar boven open en weer dicht hoorde gaan.

Dora had al die tijd niets gezegd, alleen maar staan kijken naar haar zoon. ‘Ik ga buiten even kijken of iedereen voldoende te eten en te drinken heeft,’ mompelde ze nu. In het voorbijgaan legde ze even haar hand op Nouds arm, ze gaf er een kneepje in en knikte hem bemoedigend toe.

Opeens was ze alleen met hem. Krista kon er niets aan doen dat ze zich slecht op haar gemak voelde. Hij zag er zo anders uit dan in haar herinnering. Op zijn wang prijkte een litteken. Een aandenken aan zijn gevangentijd? Het altijd wat langere haar was verdwenen. Hij droeg het nu kort geschoren. Hij was ook een stuk forser en breder geworden, met stevig gespierde armen waarover zijn shirt spande. Dit was niet meer de lange, tengerere jongeman met wie ze bijna vier jaar geleden verkering had gekregen. Het slungelige en jongensachtige was verdwenen. Voor haar stond nu een man.

‘Krista, hoe gaat het met je?’ Zijn stem klonk nog wel hetzelfde. Die klonk vertrouwd, precies zoals ze zich die herinnerde. De oude Noud was toch niet helemaal verdwenen.

‘Goed, het gaat goed met me.’ Het kostte haar moeite dat zo rustig te zeggen. ‘Hoe gaat het met jou? Ik hoorde van je moeder dat je vrijwilligerswerk bij het Leger des Heils doet?’

‘Dat klopt, bij de jeugdafdeling. Mijn tijd in de bak heb ik in ieder geval goed besteed door er een studie te volgen en af te maken. Het werk dat ik nu doe is een soort stage. Ik heb zelfs al gesolliciteerd naar een baan bij de

jeugdzorg van het Leger. Eigenlijk doe ik nu zo'n beetje hetzelfde als jij.'

'Dat klinkt goed,' mompelde ze. Zou hij dan toch ten goede veranderd zijn? Het was moeilijk dat te geloven na alles wat er was gebeurd. Zijn vorige studie, journalistiek, was na vijf jaar tot een einde gekomen omdat hij er met zijn pet naar gooide.

Hij hield iedereen voor dat het goed ging, terwijl hij ondertussen zijn stages en colleges verwaarloosde. Door de drugs waarmee hij, naar ze later hoorde, al in zijn middelbare-schooltijd in aanraking was gekomen, had hij het voor zichzelf verpest. Uiteindelijk had het schoolbestuur hem van school af gestuurd.

Daarna was het pas echt goed fout met hem gegaan. Drugsgebruik, en de dingen die hij onder invloed daarvan had gedaan, hadden hem in de gevangenis doen belanden. Hij had tegen haar gelogen en haar gebruikt. Dat kon ze echt niet zomaar vergeten. Ook al had ze zo-even nog tegen Julie gesproken over vergeven.

'Kunnen we eens ergens afspreken, Kris? Ik wil graag met je praten. Niet over wat we voor werk doen, maar over ons.' Hij keek haar met zo'n intense blik aan dat ze het er warm door kreeg.

Ergens diep vanbinnen begon zich iets te roeren. De jongen Noud was veranderd in een man, en wat ze zag beviel haar wel, dat kon ze niet ontkennen. Ze was hem niet vergeten, o nee, dat zeker niet. Er was zelfs een tijd geweest dat ze meende dat ze op hem gewacht zou hebben, ongeacht de tijd die hij in de gevangenis moest zitten. Ongeacht wat hij had gedaan.

Ondanks alles wat hij had gedaan, was ze van hem blijven houden. Zeker in het begin. Maar later, toen hij steeds bleef weigeren haar te zien en haar brieven niet beantwoordde, was ze daar niet meer zo zeker van. Hoe kon je van iemand blijven houden die je liefde niet beantwoordde?

Ze had op dat moment niet anders kunnen doen dan accepteren dat het voorbij was. Dat ze verder met haar leven moest zonder Noud. Later hoorde ze van Serge, die Noud wel mocht bezoeken in de gevangenis, dat Noud hun relatie als beëindigd beschouwde.

‘Ik weet niet of dat wel zo’n goed idee is,’ antwoordde Krista op zijn vraag. Ze wilde niet opnieuw een speelbal van zijn wisselende stemmingen worden. Niet opnieuw die onzekerheid. Het was nog maar een paar weken

geleden dat Noud alweer in de fout was gegaan. Dat wist ze van Julie. Amper een week nadat hij vervroegd vrij was gelaten had hij alweer drugs gebruikt en was hij gaan drinken. Hij was ervandoor gegaan op het moment dat Dora hulp had ingeroepen.

‘Ik ben clean, Krista,’ ging Noud verder, alsof hij haar gedachten kende. ‘Ik heb mijn lesje geleerd. Ik wil niet opnieuw in de fout gaan en daarmee de hulp die ik nu krijg verspelen. Kun je me geloven?’

Krista schudde haar hoofd en zuchtte diep. ‘Ik weet het niet. Ik wil wel, maar het valt me zwaar op dit moment. Het is beter dat ik nu wegga. Blijf jij maar bij je familie, praat met hen. Dat vind ik belangrijker. Verontschuldig jij me bij Julie en Niels?’ Zonder op antwoord te wachten pakte Krista haar handtas, die in de woonkamer op tafel stond, en ging langs de voordeur naar buiten.

Eenmaal buiten liep ze met grote vastberaden passen verder. Het had geen zin te blijven. Noud had heel wat te bepraten met zijn familie. Dora en Geert hadden al te veel verdriet gekend door zijn toedoen. Met hen moest hij eerst in het reine zien te komen.

En met Julie. Zij was woest op haar broer,